

Rebecca Stead s-a născut și a crescut în New York, iar în prezent locuiește în Manhattan împreună cu soțul și cei doi copii.

Autoarea mărturisește că a fost întotdeauna în căutarea magiei. În copilărie obișnuia să-și testeze puterile magice închizând ochii și încercând să facă să apară o piscină mică-mică, cât pentru un șoricel. Pe măsură ce a crescut, testul piscinei a fost înlocuit cu obiceiul lecturii. Ca mulți cititori pasionați, Rebecca Stead a vrut să scrie ea însăși o carte, pentru a deschide singură una dintre porțile magice. Deși a început să scrie din copilărie, profesia pe care a ales-o ulterior a fost cea de avocat.

A scris cărți pentru copii și adolescenți: *First Light* (2007), *Când mă vei întâlni* (2009, *When You Reach Me*) și *Liar & Spy* (originalul a apărut în 2012; traducerea în română e în curs de apariție la Editura Arthur). Romanul *Când mă vei întâlni* a fost premiat cu Medalia Newbery în 2010.

REBECCA STEAD

Când mă vei întâlni

Traducere din engleză
și note de Iulia Arsintescu

Ediția a II-a

ARTHUR

m-a ajutat să înțeleg subiectul propriei mele cărți o dată pentru totdeauna, după micul dejun.

Fiecare scriitor se sprijină pe umerii multor altor scriitori și este imposibil să le mulțumești tuturor. Vreau totuși să-mi exprim admirația deosebită pentru Madeleine L'Engle, pentru imaginația uimitoare și munca fără odihnă – cărțile ei m-au fascinat când eram tânără (mă fascinează în continuare...) și m-au făcut să-mi doresc să pătrund cu mintea secretele universului.

Cuprins

Lucruri pe care le ții într-o cutie	9
Lucruri care dispar	11
Lucruri pe care le ascunzi	16
Turul de viteză	23
Lucruri care lovesc cu piciorul	28
Lucruri care se înnoadă	32
Lucruri care lasă pete	34
Regulile mamei pentru viața în New York ..	39
Lucruri pe care ni le dorim	41
Lucruri care te urmăresc	44
Lucruri care sar	47
Lucruri care ustură	52
Runda învingătorului	54
Lucruri pe care le ții secrete	58
Lucruri care miros	72
Lucruri pe care nu le uiți	76
Primul bilet	79
Lucruri piezișe	81
Lucruri albe	84
Al doilea bilet	88

Lucruri care ți se ridică de pe ochi	92
Lucruri pe care le numeri	94
Lucruri murdare	97
Lucruri invizibile	101
Lucruri pe care le ții pentru tine	103
Lucruri sărate	106
Lucruri prefăcute	111
Lucruri care crapă	116
Lucruri lăsate în urmă	120
Al treilea bilet	122
Lucruri care nu au sens	126
Prima dovadă	135
Lucruri pe care le dai în vileag	139
Lucruri care se împotmolesc	145
Lucruri care se leagă	149
Lucruri care te fac să roșești	155
Lucruri care se duc de râpă	160
Vacanța de Crăciun	165
A doua dovadă	167
Lucruri dintr-un lift	170
Lucruri de care îți dai seama	177
Lucruri pentru care te rogi fierbinte	181
Lucruri care se întorc pe dos	183
Lucruri dulci	190
Ultimul bilet	194
Lucruri dificile	201
Lucruri care vindecă	205

Lucruri pe care le aperi	211
Lucruri pe care le rostuiești	222
Piramida de 20 000 de dolari	225
Firul magic	231
Lucruri care se deschid	235
Lucruri care dispar	238
Sal și Miranda, Miranda și Sal	242
Daruri de despărțire	243
Mulțumiri	245

Lucruri pe care le ții într-o cutie

Bun, deci mama a primit azi cartea poștală. Scrie pe ea *Felicitări* cu litere mari și rotunjite, iar sus de tot este adresa Studioului TV-15 de pe strada West nr. 58. După trei ani de încercări, în cele din urmă a reușit. Va fi unul dintre participanții la emisiunea-concurs *Piramida de 20 000 de dolari*¹ prezentată de Dick Clark.

Pe cartea poștală e trecută și o listă de lucruri pe care trebuie să le ia mama cu ea. Are nevoie de haine de schimb, în caz că iese câștigătoare și mai participă la o etapă, despre care ei se prefac că s-ar

¹ *Pyramid* (Piramida) este o emisiune-concurs de televiziune care a debutat în America în 1973. La concurs participă doi concurenți. Fiecare concurent face echipă cu o vedetă. Fiecare coechipier încearcă să-l facă pe rând pe celălalt să ghicească o serie de cuvinte sau de fraze în baza unor descrieri prin care îi oferă indicii. Titlul concursului vine de la forma triunghiulară în care sunt aranjate cele șase cartoane cu temele de joc. Dick Clark este asociat în mod frecvent cu acest concurs pentru că a prezentat toate edițiile în perioada 1973 – 1988.

Emisiunea-concurs a fost adaptată, produsă și transmisă și în România.

ține în ziua următoare, deși înregistrează câte cinci într-o după-amiază. Agrafele de păr sunt opționale, dar mama sigur trebuie să-și ia câteva. Spre deosebire de mine, mama are un păr roșu strălucitor, care alunecă în toate direcțiile și riscă să împiedice America să-i vadă fața mică și pistruiată.

Mai este trecută și data la care urmează să se prezinte, adăugată cu cerneală albastră în partea de jos a cărții poștale: 27 aprilie 1979. Exact cum ai spus tu.

Am verificat în cutia de sub pat, unde am păstrat biletele tale în ultimele luni. Și am găsit data însemnată cu scrisul tău mărunț de mână: 27 aprilie 1979, Studio TV-15, cu toate literele tremurânde, de parcă ai fi scris în metrou. Era ultima ta „dovadă”.

Încă mă mai gândesc la scrisoarea pe care m-ai rugat s-o scriu. Îmi stă pe creier, chiar dacă tu ai dispărut și nu mai am cui să i-o dau. Uneori o pritolesc în cap, încercând să conturez povestea așa cum mi-ai cerut s-o spun, relatând tot ce s-a întâmplat toamna și iarna trecută. Am toate lucrurile în minte, un fel de film pe care îl pot vedea când vreau. Dar nu vreau niciodată.

Lucruri care dispar

Mama a șterpelit un calendar mare de hârtie de la serviciu și a lipit cu scotch luna aprilie pe peretele bucătăriei. Cu un marker verde gros, șterpelit tot de la serviciu, a desenat o piramidă pe data de 27 aprilie, înconjurată peste tot de simbolul dolarului și de semne de exclamație. S-a dus apoi și a cumpărat un ceas fișos de fiert ouă, care poate măsura cu precizie o jumătate de minut. Nu au ceasuri fițoase de fiert ouă în magazia de rechizite de la biroul ei.

Pe 27 aprilie e și ziua lui Richard. Mama se întrebă dacă ăsta o fi semn bun. Richard este iubitul mamei. El și cu mine o vom ajuta pe mama să se antreneze în fiecare seară. De asta stau eu acum la birou, în loc să mă uit la televizor după ce m-am întors de la școală, dreptul din naștere al oricărui copil cu cheia de gât. „Copil cu cheia de gât” înseamnă un copil care vine și stă singur acasă după școală, până când ajunge un adult să pregătească cina. Mama urăște această expresie. Spune că o duce cu gândul la temnițe și că probabil a fost

inventată de o persoană severă și afurisită, care a avut un buget nelimitat la dispoziție ca să-și crească copiii. „Probabil vreun neamț“, spune mama și se uită la Richard, care este neamț, dar nu-i sever și nici afurisit.

Se poate. Richard zice că în Germania mi s-ar spune *Schlüsselkinder*, ceea ce înseamnă „copilul cheii“.

— Ești norocoasă, îmi zice el. Cheile sunt semnul puterii. Unii dintre noi sunt nevoiți să bată la ușă.

Este adevărat, el nu are cheie. Adică are chei de la apartamentul lui, dar nu și de la al nostru.

Richard arată așa cum îmi imaginez eu tipii de pe bărcile cu pânze – înalt, blond și foarte îngrijit îmbrăcat, chiar și în weekend. Sau poate că îmi imaginez astfel tipii de pe bărcile cu pânze pentru că lui Richard îi place să navigheze. Are picioarele foarte lungi și nu-i încap bine sub masa noastră, așa că stă cumva într-o parte, cu genunchii îndreptați spre hol. Pare și mai mare alături de mama, care e scundă și atât de subțirică, încât e nevoită să-și cumpere curelele de la raionul pentru copii și să facă o gaură în plus în cureaua de la ceas, ca să nu-i cadă de pe mână.

Mama îi spune lui Richard „domnul Perfect“, pentru că arată cum arată și le știe pe toate. Și

de fiecare dată când îi spune „domnul Perfect“, Richard se bate ușurel cu palma peste genunchiul drept. Pentru că piciorul lui drept este mai scurt decât cel stâng. Toți pantofii lui dreți au platforme de cinci centimetri adăugate la talpă, pentru ca picioarele să fie la fel de lungi. Desculț, șchioapătă puțin.

— Ar trebui să-i fii recunoscător acelui picior, îi spune mama. Este singurul motiv pentru care te primim pe la noi.

Dar Richard e „pe la noi“ de aproape doi ani, deja.

* * *

Avem la dispoziție exact douăzeci și una de zile ca s-o pregătim pe mama pentru concursul televizat. Așa că, în loc să mă uit la televizor, copiez cuvinte pentru antrenamentul de diseară. Scriu fiecare cuvânt pe câte un cartonaș alb pe care mama l-a șterpelit de la serviciu. Când adun șapte cuvinte, fac cartonașele teanc și le prind cu o bandă elastică șterpelită și ea tot de la birou.

Aud cheia mamei în ușă și întorc cartonașele cu fața în jos, ca să nu poată trage cu ochiul.

— Miranda?

Mama vine clămpănind pe hol – în ultima vreme e în faza de purtat saboți – și bagă capul pe ușa camerei mele.

— Ți-e foame? Mă gândeam să-l așteptăm și pe Richard.

— Pot să mai aștept.

Adevărul este că tocmai am mâncat o pungă întreagă de chipsuri cu brânză. Ronțăielile nesănătoase de după școală sunt alt drept fundamental al copiilor cu cheia de gât. Sunt sigură că și în Germania e la fel.

— Sigur nu ți-e foarte foame? Să-ți curăț un măr?

— Cum s-or fi chemând chipsurile cu brânză în Germania? o întreb. Crocant vienez?

Mama se uită fix la mine.

— Habar n-am. De ce întrebi?

— Degeaba.

— Vrei un măr sau nu?

— Nu, pleacă de-aici! Pregătesc cuvintele pentru mai târziu.

— Grozav!

Zâmbește și se caută în buzunarul hainei.

— Prinde!

Aruncă ceva spre mine, iar eu prind un mănunchi de markere noi-nouțe de toate culorile curcubeului, legate laolaltă cu o bandă groasă de cauciuc.

Pe urmă clămpănește iar din saboți și se duce în bucătărie.

Richard și cu mine am ajuns mai demult la concluzia că dacă mama șterpelește atâtea lucruri de la birou înseamnă că își urăște munca. Mă uit la markere o secundă și pe urmă mă întorc la teancul de cuvinte.

Mama trebuie neapărat să câștige concursul ăsta.